

เลโก้” คือ“แรงบันดาลใจในการออกแบบ สาขาคณิตศาสตร์ จินตนาการสู่เส้นทางในการแข่งขันหุ่นยนต์

นายธีรโชติ เมืองจำนงค์ ชื่อเล่น “เอิร์ธ” ขณะนี้กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีวิศวกรรมแมคคาทรอนิกส์ ภาควิชาเทคโนโลยีวิศวกรรมเครื่องกล วิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ วันนี้พามาพูดคุยกับหนุ่มเอิร์ธที่มาพร้อมกับบุคลิก “นิ่งๆ มาดขรึม” เป็นเทรนดี้ผู้ชายนิ่งเงียบในยุคนี้เลย “เอิร์ธ” จบการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนโยธินบูรณะ ซึ่งในขณะนั้นมีความสนใจด้านหุ่นยนต์อยู่แล้ว พอจบจากมัธยมต้นผมก็ได้มาเข้าที่ มจพ. เพราะรู้สึกที่ตัวเองไม่ได้อยากเรียนแค่ในห้องเรียนอย่างเดียว อยากลงมือทำ เรียนปฏิบัติให้มากขึ้น โรงเรียนที่ผมมาเข้ามีชื่อว่า “โรงเรียนเตรียมวิศวกรรมศาสตร์ไทย-เยอรมัน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ เป็นไงบ้างครับแค่ชื่อก็เท่แล้วครับ!!! ผมเข้ามาได้จากโควตาครับ พอมาอยู่มหาวิทยาลัยนี้มีชื่อเสียงด้านหุ่นยนต์อยู่แล้ว ผมเป็นปลื้มและมุ่งสู่วิศวกรรมหุ่นยนต์ที่ชุมนุมหุ่นยนต์เพื่อพัฒนาตัวเอง เมื่อได้คุยกับ “เอิร์ธ” บอกได้เลยว่ามีไอเดียความคิดที่ไม่ธรรมดา มีจินตนาการกับความคิดสร้างสรรค์ เห็นอะไรก็อยากจะทำโดยจุดเริ่มต้นจาก “เลโก้” (Lego) เป็นของเล่นที่ครองใจเด็กและผู้ใหญ่มากมาย ผมเองมีความชื่นชอบและหลงใหล “เลโก้” เป็นต่อตัวต่อที่สร้างสรรค์จินตนาการได้ดี มีความสนุกเพลิดเพลิน ซึ่งผมสามารถเสนอไอเดียเซตตัวต่อเลโก้ในแบบของผมได้ และช่วยและพัฒนาไอเดียของตนเองได้ เชื่อว่าเลโก้เปิดโอกาสให้ทุกคนสามารถเสนอไอเดียและจินตนาการสามารถต่อยอดนำไปผลิตได้

“เอิร์ธ” เล่าว่า ผมมาสร้างหุ่นยนต์ได้ยังไงนั้นคงต้องย้อนกลับสักนิดในวัยเด็กสมัยอนุบาล ทุกเช้าแม่ผมจะเดินไปส่งที่โรงเรียนซึ่งจะผ่านตลาด อยู่มาวันหนึ่งผมได้เหลือใจไปเห็นของชิ้นหนึ่งที่ร้านของเล่น ตอนนั้นจำได้ว่าอยากได้มากๆ ของชิ้นนั้นคือ “เลโก้” นั่นเองครับ ตัวต่อที่สามารถต่ออะไรก็ได้ที่เราต้องการ เช่น รถ เรือ บ้าน หุ่นยนต์ หลังจากวันนั้นผมก็ได้หลงใหลในการต่อเลโก้มากๆ และจะอ่อนแอให้ซื้อให้แล้วไปต่อที่โรงเรียนเป็นประจำ พูดได้ว่าผมโตมากับตัวต่อชิ้นเล็กๆ พวกนี้เลยครับ รักเต็มบ้านไปหมด พอโตขึ้นมาอยู่มัธยมก็จะมีชุมนุมให้เลือกเยอะเลย หนึ่งในนั้นก็มีชุมนุมหุ่นยนต์ที่สร้างจากเลโก้ ผมชอบการออกแบบ ใช้การจินตนาการในการสร้างสรรค์ชิ้นงานต่างๆ จากที่ผมชอบเลโก้แล้วผมไม่รอช้า สมัครเข้าชุมนุมทันที ซึ่งจะมีการสอบและมีคะแนนเต็ม 20 คนที่จะได้เข้าต้องคะแนน 10 ขึ้นไป ตอนนั้นผม “ไม่มีรู้ความอะไรเลยมีแต่ความชอบล้วนๆ โดยผมได้ 10 คะแนนเป๊ะเลยครับ” ต่อจากนั้นผมก็ได้ฝึกสร้างหุ่นยนต์ และการเขียนโปรแกรมที่จะควบคุมมัน ทำทุกอย่าง เรียนรู้ทุกอย่างเท่าที่ผมจะสามารถทำได้ ตอนนั้นพูดได้ว่าเริ่มจากศูนย์จริงๆ ครับไม่มีเพื่อน ไม่มีรุ่นพี่ ที่จะสามารถถามหรือช่วยอะไรได้เลย แต่ยังมีครู พ่อเข้าใจในคำแนะนำพื้นฐานได้บ้าง และเมื่อมีความรู้ระดับหนึ่งผมก็เริ่มออกไปหาประสบการณ์ที่หาได้จากการแข่งขัน บอกเลยครับว่าสมัยนั้นมีรายการไหนผมลงเลยครับ ส่วนใหญ่ก็จะแพ้เป็นหลักครับ แต่ “การแพ้

นี่แหละครับมันทำให้เราพัฒนา อยากทำสิ่งที่ดีกว่าเดิม อยากลองทำอะไรใหม่ๆ” อยากคิดอะไรที่คนอื่นคิดไม่ได้ เหมือนเรา การทุ่มเทและ ตั้งใจให้มากขึ้น ผมเลยเก็บความรู้สึกนี้ไว้เตือนตัวเองทุกครั้งเวลาเริ่มทำหุ่นยนต์ ตอนนั้น อาจจะเป็นเด็กที่ไม่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันสักเท่าไร แต่ก็ได้ประสบการณ์ที่คนนั่งเรียนในห้องไม่มี อาทิ ความรู้สึกตื่นเต้น กอดัน มีความหวัง มีกำลังใจ เศร้า เสียใจ หรือดีใจ เป็นความรู้สึกที่คนทั่วไปจะไม่ได้รู้สึกครับ เมื่อชีวิตก้าวสู่วัยมหาวิทยาลัย และได้มาเรียนที่โรงเรียนเตรียมวิศวกรรมศาสตร์ไทย-เยอรมัน งานนี้ตอบโจทย์ที่ ผมสงสัยได้หมด โดยผมเริ่มจากไปสมัครที่ชุมนุมหุ่นยนต์ของที่โรงเรียนเตรียมวิศวกรรมฯ และต้องการพัฒนาตัวเอง ซึ่งคราวนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อนสมัยมัธยมครับเพราะที่นี่มีรุ่นพี่ อาจารย์ พร้อมทั้งจะถ่ายทอดความรู้ให้ตลอด สงสัยอะไร ก็ถามได้ทุกคน ตลอด 3 ปีที่เรียนในโรงเรียนเตรียมวิศวกรรมฯ ผมมีความสุขและสนุกมากครับ “ใครจะอยากเชื่อละ ครับว่าสิ่งที่ผมสะสมมาตั้งนาน ความรู้ประสบการณ์ มันสำเร็จแล้ว” “เอิร์ธ” เผยว่า ทำไม่ในเวลา 3 ปี ผมได้เป็น ตัวแทนไปเข้าร่วมแข่งหุ่นยนต์ในระดับนานาชาติถึง 2 ครั้ง เป็นเพราะว่าพอจบ ปวช. ก็เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญา ตรีทันทีที่ มจพ. เช่นเดิม แน่ใจครับว่ามันต้องมีการพัฒนาต่อไปอีกขั้นเพราะตอนนี้เราได้โตขึ้น มีมุมมอง มี ประสบการณ์ เก่งขึ้น และมีความมั่นใจมากขึ้น ผมได้เข้าไปในชุมนุมหุ่นยนต์ของมหาวิทยาลัยและเริ่มต้นด้วยการ แข่งหุ่นยนต์ในรายการ TPA 2019 ซึ่งได้ผลตอบรับที่ดีกลับมาครับ เพราะผมและทีมได้ที่ 3 ซึ่งทุกคนดีใจมากครับ และเป็นก้าวสำคัญเพราะรายการนี้เป็นรายการใหญ่ที่สุดที่เคยแข่งมา เป็นโจทย์ที่ยากและท้าทายความสามารถของ ทุกๆ คนในทีม และผมสัญญาครับว่าจะพัฒนาตนเองไปเรื่อยๆ และจะเป็นแชมป์โลกให้ได้ ทั้งหมดที่เล่ามาผมอยาก จะบอกว่าถ้ามีโอกาสทำในสิ่งที่เราชอบหรือรักขอให้ตัดสินใจทำไปเลย เพราะโอกาสไม่มีมาบ่อยๆ ไม่ว่าจะเกิดอะไร ขึ้นก็ต้องเข้าใจว่าตัวของเราก็เป็นคนเลือกทำในสิ่งนั้นความมั่นใจเป็นสิ่งที่สำคัญ อย่าคิดว่าเราทำไม่ได้ครับ อันไหน ทำไม่ได้ก็หัดทำ อันไหนทำได้ก็ทำให้มันดีขึ้นไป จงบอกตัวเองว่า “เราเจ๋งที่สุดแล้ว และแน่วแน่ในการกระทำของ เราครับ”...สุดท้ายเลยจะขอปรบมือดังๆ ให้กับ “เอิร์ธ” หนุ่มผู้ชอบ “เลโก้” และ “เลโก้” ก็เปลี่ยนประสบการณ์ชีวิตสู่ เส้นทางการแข่งขันหุ่นยนต์